

Deixar que els teus fills s'equivoquin.

Fa temps que mestres i estudiosos de com eduquem les criatures alerten del sobreproteccionisme.

Se n'ha fet caricatura i tot, són els pares i mares que estan “massa preocupats”, els que comencen impeditint que els nens es barallin al sorral i acaben fent-los els treballs a la biblioteca. Ja hi ha alguna generació educada d'aquesta manera, i els corresponents estudis psicològics per valorar-ne el resultat.

Me n'ha arribat un a les mans, publicat a Austràlia i Nova Zelanda, titulat *Poden alguns pares fer massa pels seus fills?* M'ha interessat com remarquen la necessitat de deixar-los equivocar, de tenir petits fracassos, per millorar la seva autoestima i confiança, que s'obté quan te'n surts sol. Sembla d'un sentit comú elemental. Un fill amb uns pares hiperresponsables, que hi projecten la màxima ambició acadèmica i li acaben fent els deures, és carn de frustració definitiva per manca de frustració provisional.

Entendre-ho és fàcil, però pel que sembla, aquí i a Nova Zelanda, aplicar-ho no és tan senzill. M'imagino pares sobreprotectors llegint això i apuntant-se a l'agenda la necessitat que el seu fill tingui un disgust com a aprenentatge per superar-lo. I no és això. Potser cal entendre-ho i actuar de forma més espontània.

Sabem què no funciona, l'acomplexament, i també què funciona: la naturalitat, tenir les idees clares, la ironia, la seguretat. Deixar-los caure al parc si no els treus un ull de sobre, o deixar que suspenguin un examen si fas un control diari de com estudien requereix una fredor infreqüent.

És més fàcil procurar tenir la distància (i la proximitat) adequada, anar-los transferint responsabilitats de debò, no monitoritzar cada moviment. Ser-hi a sobre, però no literalment.

Carles Capdevila